

facit, vt verò magis fidem adhibeamus: idcirco dicendum est, quò fiat, vt corporis voluptates expetibiliore esse videantur. Primum igitur, quia expellit dolore: atque ob doloris excessum excedet eorum voluptatem, quasi medela quædam sit, atque omnino corporis voluptatem persequuntur. medelæ autem vehementes sunt: vnde eas etiam persequuntur, quia circa contrarium videntur. atque ob duo hæc bonum non esse voluptas videtur, sicut dictum est: quoniam alia prauæ naturæ actiones sunt, siue ab ortu, vt bestiarum, siue ex consuetudine, vt prauorum hominum: alia sunt medelæ, quia sunt indigentis: meliusq. est habere quàm fieri: aliaq. accidunt, dum perficiuntur, ex accidenti igitur probæ sunt. Adde quòd quia vehementes sunt, illi eas persequuntur, qui lætari aliis nequeant, ipsi siquidem sitis quasdam sibi præparant. quando igitur innoxie sunt, in crepatione vacat: quando noxiæ, prauum est. neque enim habent alia quibus lætentur, & neutrum habere prerisq. molestum est ob naturam. Semper enim laborat animal: quemadmodum etiam naturales disputationes testantur, quæ videre & audire esse molestum asserunt, sed consueti iam sumus, vt inquitur. similitere etiam in iuuentute ob auctiorem perinde ac temulenti afficiuntur: & iuuentus iucundum quid est. Atra bile verò affecti natura semper medela indiget. corpus enim eorum ex temperata semper mordetur: semperque appetitu vehementi incitatur. voluptas autem & contraria & quæuis, modo sit vehemens, dolorem expellit. ac propterea intemperantes ac prauè euadunt. Quæ autem sine dolore sunt voluptates, excessum non habent. atque hæc natura, non ex accidenti iucundarum rerum sunt. Ex accidenti autè iucunda appello quæ medicinâ afferunt: nã quia accidit, vt medicinâ cõsequamur, dũ id quod sanũ substat, agit aliquid: propterea esse iucundũ videtur: natura verò iucunda, quæ talis naturæ actionem efficiunt. Nulla autem res propterea est, quæ eadem semper suaui sit, quia simplex natura nostra minimè est, sed insitum, diuersum quid etiam habet, quo est corruptibilis: vt si alterum quid agat, id alteri naturæ sit præter naturam. cum verò adæquantur, neque molestum, neque iucundum id quod agitur esse videtur. Nam si alicuius natura simplex sit, ei semper eadem actio erit iucundissima. atque idcirco Deus semper vna ac simplici gaudet voluptate. neque enim motionis tantam,

A *ἐκ δὲ δὴν δὲς, πρὸς τὴν ποιῆσαι τὴν ἀληθεῖς μέγαν*
 λον ὡςτε λεκτέον διὰ τὴ φαινόμεται αἰ σωματικῆς ἢ ἡδονῆς, ἀφ' ἑαυτῶν. πρὸς τὸν μὲν οὐκ ἔστι, ὅτι ἐκκερῶν τὴν λυπὴν καὶ διὰ τὰς ὑπερβολὰς τῆς λυπῆς, ὡς οὐκ ἐστὶν ἰατρείας, τὴν ἡδονὴν διὰ τοῦ τὴν ὑπερβολῆς, καὶ ὅπως τὴν σωματικῶν. σφραγῶν δὲ γίνονται αἰ ἰατρείας * διὸ καὶ διακρίνεται διὰ τὸ παρὰ
 B *τὸ ἐνδεδυκὸν φαίνεται. καὶ μὲν σπουδαῖον δὴ δοκεῖ ἢ ἡδονῆς, διὰ δύο ταῦτα, ὡς πρὸς εἶρηται * ὅτι, αἰ μὲν, φαύλους φύσεις εἰσι πρὸς ξεις, ἢ ἐκ γῆρας, ὡς πρὸς διαλείου * ἢ δὲ ἐδος, ὅτι αἰ τῶν φαύλων ἀπὸ ἐρώτων * αἰ δὲ, ἰατρείας, ὅτι ἐκ θεοῦ, καὶ ἔχουν βέλπον ἢ γένεσθαι αἰ ὅ συμβαίνεισι τελευτῶν. καὶ συμβεβηκὸς οὐκ σπουδαῖον. ἔπ. διακρίνεται
 C *διὰ τὸ σφραγῶν ἔστι, ἐκ τῶν δὴν καὶ μὲν ἐνκαμῶν χρεῖν * αὐτῶν γὰρ αὐτοῖς διαφαστικὰς παρασκευάζουσι. ὅταν μὲν γὰρ ἀβλαβεῖς, ἀεπιπύμνον * ὅταν δὲ βλαβεροί, φαύλων * οὐτὲ γὰρ ἔχουσιν ἔτι, ἐφ' οἷς χρεῖσιν τὸ, τε μιστέτερον πολλοῖς λυπηθῶν, διὰ τὴν φύσιν * αἰ γὰρ ποιεῖ τὸ ζῆλον, ὡς πρὸς καὶ οἱ φρισκοὶ λόγοι μαρτυροῦσι, τὸ ὄραν, τὸ ἀκούειν, φάσκοντες ἔστι λυπηθῶν * ἀλλ' ἢ δὴ σωλήθης ἐσμέν, ὡς φασιν, ὁμοίως δὲ, ἐκ μὲν τῆ νεότητι, διὰ τὴν αὐξήσιν, ὡς πρὸς οἱ οἰναμῶν διακρίνεται, καὶ ἢ δὲ νεότης * οἱ ὅ μελαγχολικὸς τὴν φύσιν, αἰεὶ δέονται ἰατρείας * καὶ γὰρ τὸ σωματικὸν μὲν διατελεῖ διὰ τὴν κρασίον καὶ αἰεὶ ἐν ὀρέξει σφραγῶν εἰσι * ἐξελάνει δὲ ἡδονῆν λυπὴν, ἢ τε σπανία, καὶ ἢ τυχεύουσι, ἐὰν ἢ ἰατρείας * καὶ διὰ ταῦτα ἀκόλαστοι καὶ φαύλοι γίνονται * αἰ δὲ ἀπὸ λυπῆς, ὡς ἔχουσιν ὑπερβολῶν. αὐτῶν ὅ, αἰ τῶν φύσιν ἡδέων, καὶ μὴ καὶ συμβεβηκὸς. λέγω ὅ καὶ συμβεβηκὸς ἡδέα τὰ ἰατρειοῦντα * ὅτι γὰρ συμβαίνει ἰατρειοῦντα τῶν ὑποκαμῶντος ὑμοῖς πρὸς πόντος π, διὰ τὸ τὸ ἡδὴ δοκεῖ ἔστι * φύσιν δὲ ἡδέα, αἰ ποιεῖ πρὸς τῆς τοιαύτης φύσιν. ὡς αἰεὶ δὲ οὐδὲν ἡδὴ τὸ αὐτὸ, διὰ τὸ μὴ ἀπλῶν ἔστι ἢ μὲν τὴ φύσιν, ἀλλ' ἐνεαί π καὶ ἔπειρον, καὶ ὁ φθαρτῶν ὡς αἰ π διαίτην πρὸς π, τὸ π ἢ ἄπειρα φύσιν πρὸς φύσιν ὅταν δὲ ἰσάξῃ, ἢ τε λυπηθῶν δοκεῖ, ἔθ' ἢ δὲ τὸ πρὸς π μὲν ὅτι ἐπὶ τοῦ ἢ φύσιν ἀπλῶν εἶν, αἰεὶ ἢ αὐτῶν πρὸς ξεις ἢ δὲ τῆς ἔσας διὸ ὁ θεὸς αἰεὶ μέγα καὶ ἀπλῶν χρεῖσιν ἡδονῶν * γὰρ μῶνον κινήσεως ὅταν εἰ ἔργα, αἰεὶ**